

Но след първия възторг и изживяната бурна радост идеше часа на размисъла, на колебанието, на съмнението. На мислите, които не могат да се споделят с никого. Защото най-страшно е да се съмняваш в самия себе си. Право ли беше постъпил? Беше ли точно претеглил всички изгоди и всички заплахи от тази решителна ~~изпитателна~~ стъпка? Имаше още един, последен миг за последна преценка. После щеше да бъде невъзможно.

Някога и старият хан Борис се беше блъскал в страшните противоречия на едно съдбовно решение. С Запада или с Изтока? Да се държи за старото, изпитано, запомнено от древни времена, от деди и прадеди, или да се тръгне по непознатия друм на новото, което се налагаше с непреодолима сила? Сбари империи се рушаха и на тяхно място се издигаха нови държави. Древни обичаи се заместваха от други. Светът непрестанно кипеше в дирене на нещо по-хубаво, по-добро, на нещо друго, ново. Някъде в дълбините на народната душа кълнеше това ново. Кое беше то? Учението на поп Богомил?

Но сега, сега нямаше друга, по-велика цел... Да се спаси това племе сред което щеше да се роди новото... Да се подири подкрепа от всякъде, да се приеме всяка подадена на помощ ръка.

В последния миг Калоян преценяваше, размишляваше, претегляше всички възможности. Етър се плискаше пълноводен в подножието на Царевец, вятърът с дълъг писък се виеше около високите кули и не едно тревожно сърце бдеше в бурната нощ. Калоян се разхождаше в своята работна стая, надлъж и нашир с едри крачки, разкъсан от хиляди противоположни чувства.

Навън се зачу скърцане на вериги, спунаха подемния мост над Сечена скала. Кой нечакан гост идеше в това бурно време, в тоя късен час?

На прага застана мълчалив, мрачен, деспот Борил.

- Е, какво стана?

Калоян му направи знак да мълчи.

- Знам какво ще кажеш! Чаках те! - и продължи да се разхожда от стена до стена.